

ZVUK

ZVUK

ZVUK

Grafika Vladimír VACULKA

V těchto dnech chodí vyvoleným podivné texty: Náš počítač SL-01 zjistil, že ste typický Moravský Slovák, a proto Vás zve na 1. tajné zasedání Strany placatých, HZAMS, Hnutí Za Moravské Slovensko atd.

I když se náš stát rozpadl vedví a v klidu, jsou mezi námi elementy, které se s tím nehodlají smířit a chtějí další dělení republiky - viz výše anebo MNS anebo ta Macecha moravská, ten ekrement typického zrna!

Proto ty, kteří nevědí, oč přesně jde, dovolujeme si upozornit, že toto veskrze „tajné“ zasedání se bude konat V PÁTEK 12. BŘEZNA V 19 HODIN V DIVADELKU V KLUBU v Městském divadle Zlín a jeho hlavními aktéry bude jistá Avantgardní Inteligentní Divadelní Společnost z Brodu (jak průhledně: A. I. D. S.) a jistý politický zkrachovavec Kovanda!

P. S. Přijďme všichni v co nejhojnějším počtu se na ten politický kabaret podívat a udělejme všem takovým hnutím už konečně jednou přítrž.

GÉNIUS LOCI

Malíř Robert Schindler

(sv) Robert Schindler je malíř. Jeho obrazy však nenajdete v kancelářích bývalých JZD ani zasedacích síních generálních ředitelství. Nebyl na stáži ve Francii, nedostal zaplacený tvůrčí pobyt ve Svitlu ani vítkovických železárnách, nemaloval družbu na Kavkaze. Jeho obrazy nevisí v neosobních, prázdných a nenavštěvovaných státních galeriích. Jeho jméno není přizdobeno tituly. Přesto nebo právě proto je Robert Schindler malíř, který má co říci, a to nejen svými obrazy.

„Měl jsem to štěstí, že jsem vyrůstal na pokraji Zlína, takže jsem osobně poznal, co je to kráva, kuň nebo králík. Dříve bylo možné krávu či koně vidět i ve středu města. Setkání s takovým velkým zvířetem bylo pro mne vždycky zvláštním zážitkem, protože ve mně vzbuzovalo nesmírný strach a údiv...“

Z kreslení jsme měli staršího kantora - dobračisko. Nikdy nekomandoval, ani když viděl, že školák úkol nezvládne. Vzal jeho čtvrtku, maloval (a uměl malovat pěkně) a hodně při tom mluvil - jen aby setřásl strach žáka - z nesnadného úkolu. Říkal nám, že stín na jablku není černý - ale to jsem mu nikdy neuvěřil. Dost možná, že jsem neměl o kreslení

velký zájem, ale to vyprávění kantora jsem měl rád.

Ani později, když jsem vyšel ze školy a učil se gumařem, nepocítil jsem potřebu kreslit... Když jsem se po vojně oženil, žil jsem běžnými starostmi obyčejného člověka: co odpoledne nakoupit a kam večer jít. Až jednoho dne jsem si všiml všiml při návštěvě u známých obrázků, které namaloval amatér. Taková zábava mně připadala uslechlá a tenkrát i snadná.

Někdy se mě lidé ptají, odkud beru náměty pro své obrazy. Protože jsem ostýchavý a málo sdílím (asi nejen proto, že se bojím ironie a posměchu), dostanou vyřývavou nebo vůbec žádnou odpověď. Ne každý čeká povídání o měsíci, o matce,

U MĚNÍ

Grafika Robert SCHINDLER

o ženě a o věcech, které už se přece jen nenosí.

Stejně nerad a těžko odpovídám na otázky, proč maluji a co mně k tomu přivedlo. Začátky mého malování jsou určité někde daleko v dětských letech. Nikdo mně sice neučil - a nejsem tomu vůbec rád - kdo byl ten nebo onen malíř, a do galerií jsem vůbec nechodil. Dobrý základ mi však dala rodina - tou atmosférou, kterou

nám matka doma vytvořila... Přistě, zbudě-li mi na to čas, vám o této věci a o svém životě povím možná něco víc a zajímavěji.

Mám rád upřímné a prosté lidi, i když jsem sám často uzavřený. Víím, že moje malování je naivní. Mám radost, když se přesto moje obrazy lidem líbí. A ještě větší potěšení mám, když se jim líbí právě proto.“

ROBERT SCHINDLER

Zatímco ty kráčíš DO TANCE ELEGANCE NA CESTY KUFR KOLESKIN v červených trenýrkách po ramena s plavacím kolem kolem krku na Baťák pan Kochányi tvé domácí divadlo topol káci otec mu s pivem pomáhá a v líjku líčko vysekává pantokem pak jáč máčený v černém oleji přikládá na ten vodní koloběh a živiny převáží rezavým drátem Ach je těsně po válce NA OSCHLÉ CESTIČKY NOVÉ STŘEVÍČKY - móda pumpkek tatínkovi už roste pupek a ten topol s kůrou podkasanou lístí blínká ach narodil ses u veminka času BÖHMEN - MÄHREN plínka husy u Louk v lukách LETNÁ BAŤA ZLÍN hle salnýtr strachu prosakuje zdi Narodil ses u veminka času uprostřed války ja Baťa zahoukala konec ranní směny a nad blížnami zavoněla sířena: a lidé ve stráních si opalují oči potitko pod kůži zatéká Ale opla nepla je po válce pan Sedivý v gumovém pršiplášti své železnorudné kolo tlačí do Strhance pan Krotký na indian 750 s trásněmi i na motoru jede kolem našeho stromu Na spadlé větvi sedím s Alou Nevřalovou a tetičku z Ameriky vyhlížíme v davu že na kačením mýdlu uklouzne Neboť končí ranní směna a Alenka je zaprášená hle pan Črlík z dřevákové hle pan Hašek smrti vycpaný hle pan Kolář veze kočár s fotokopielemi svých dětí sušených hle pan Koller už pije HOBÉ i za ty co splakali na způsob instant krevní moučky u Volhy Nicméně je doba kdy pečibusy dávno zatěžk. zkoušky skládají chodí se po rukách pěšky v nejhorším Hle milenci párek bez hořčice polykají městské srstky ve kroví Montér Jarek a šička Zdena uřídají z jednoho společ. těla už na Topolce kašlou na vltamin C na špekem polivaný salát a jdou přímo do ložnice salát Miláčku já těším se už v peřince že budu taky jednou k sobě vulkanizovat těla a prostěradla

lněná savá Jako paní Moldánová obchod zbožím stávkovým která pult tak rádlouává svými vlasy oranžovýmí kádyž SS soudruzi se jí do stiznic borí kdovícem (jak tatínek u večere hříbek naši mamince do ucha nakládá) abychom neslyšeli CELÝ DEN NA NOHÁCH BEZ ÚNAVY V NORMÁLKÁCH paní Khunovou když na AVION jde v cínzanu plavit kolečka petržele mladíky pod stoly stáčet potají ach dvoudílnou skříň duše i těla klíčovou dírkou vykrmít jako ta k... Bovyary Dobrý den paní Kochányi! Bude hezky Kdo to tady v okně vystavuje české švestky?... To já s plavacím kolem kolem jdu náš kanadský topol padá na bílou sobotu na studený písek jeviště Z pravého portálu přichází starší Ježišek a u našich rajčatech žívá Rus kuň

nad hnědým uhlím spávám Ráno v bílé díře stojím na nohách PAPUČKY MIKADO KTERÉ VÁM NAHRADÍ TEPLÉ PAPRSKŮ SLUNEČNÍCH lidí v náručích se přetlačují běhly album naši rodiny VOTI hedvábný papír štavnatý pot ach zdraví se teď Rusům hnsi jakýsi voják mě na lustru suší onuce v kuchyni voní jak z Dra Oetkera vyňatá kost A Pavlík Pumprlů píše (za pár let) do slohovky že jeden pyl na WC zmýjí a druhý ze tatínkovi šampón vyzungl a paní ué. Málkovou vyvádíme na chodbu kytové barvy Ach bájný kytovec travopolní (za pár let) řítní světýlko na konci: hle magma vajčko se v mouce choulí zase bude salát octem leklý zase budou, jolka gojko mítě vánoce zase bude otec s uchem na páčce černé nebe chytat po jménu a naše kamna značky CLUB jediná se tady budou bouřit

první sněh - PRVNÍ LEGO kvaskinky páč (tatínek je z Kuklen) sněh padá i na táč do sírky a kamna kouří jak hroší otevřít okna - sešity noci hie na Dřevnici se hleny hmlu: u Kolleru na černici anděl chrčí jako obyčejně je Mikuláše opijem se až nám slezou nehty křičel jejich zeť A teď visí na černici a pan Koller běží s nožem polevovým jeho dcera se svičkou manželka i s kůrou odříznout Ach do koženého otvoru! Do jablečnice tvého dětství! V modrých kamaších stroupky bláta na návštěvě v porodnici v Baťové nemocnici v posteli s paní Krátkou ležíš která právě malou Krátkou kojí Okenní tabulky se chvějí protože Rusové v Karpatech právě dějtny dýhují Herr Pecina jen tak v košlí trhá vzteky noviny U prsu jeho Frau jeho miláček Nejradši vzal by ho určitě poklopem nazpátek Anebo Emu Egarkovou pihatá a jemná jak ostravské nylonky Právě běží kolem naší zahrádky na kjbíl Protože Ogarci v besídce chovají prasata musí Emu chodit na kjbíl kadit do moči a tou směsí pak zalívat ty večerní rozkvetlé zákopy Ale SUNNYBOY neboj se tatínek na vajglík vyhrává jak se mezi Němci a Rusy vytvořila ta bublna jak někteří sousedé šest let trpěl v té střelné baulnce zatímco síly hořely oni v té časové punčoše přes uši hlavní prodejnu škoda slov pro trupy oni místo aby naráželi sudy oni boty kradli Ale neplač SUNNYBOY zpívá ti tatínek je sběr prázdných léčivek je po válce náš kryt se pijrem zavírá podběl leptá slín se zase sluní na podzim pjdou do Palackého školy paní učitelka Vybihalová tam bude stát na konci červené pasty s přístávacími řadry Ach kryt a štola školní chodby v hlavě se ti prolínají welmi Naštěstí po schuzích plenárních chodiváš s Alenkou do řad na bučky

(Dokončení na straně 11)

Jaroslav Kovanda ZLÍNSKÁ OSMA (Tondovi Bajajovi)

s porcelánovým okem dře oblohu oji pan Koller mě zvedá do náruče a krásně voní a do ucha mi hříbek nakládá jak mu ten Raschka zuby leští jak mu lístíl až dvojka upravo nahoře zkravila zem od té doby ten nýt a pysk a dívej se na veřejné popravě u sokolovny Tatínka se za podkasané svaly možná držím už toho gestapáka vedou mezi bradly už ten Raschka kouřem z partyzánek jde a strachy snopek moči protože kat má v zubech sirku SOLO LIPNÍK a baretku do obočí JDE TIŠE JAK BY HUD' - UNDERWOOD a maminka na zápraží v políkové sukni klečí smotává právě koberec aby jí osvoboditelé do klína nenašlapali jako sestřence a tatínek se za ni stydí do sklepa v ponožkách sjíždí mezi zavařeniny kde s bráchou já

Na vánoce zase budou padat mláďátka a kroupy A v garáži na Mostní minor ukřižován jest domácí závodník Svoboda z klíkových hřidelů vybírá ledviny a vzniklé rány ucpává korkem Ach první nadzvukový minor stvořen Hle Zlínská osma se jede kolem hodln tam a zpátky Mládenčí v kůži vázaní kolena jak citróny o pangejty brousí rícin doby DO NÍ DOKUD VONÍ vlahky - vjbojky dále nad střechami střech Ó večerj dubnem zkušasené ó večerj sněhem zhášené a u nás pořád to žabi oko do tmy jódluje (vesele) kterj rok a kterj podzim tatínek stále střevlíka v ionosféře loui maminka zase hrachovec v sobě kterj rok a kterj podzim venku kape z větví

Přicházeli sem do Ameriky vlna za vlnou, neohlíželi se zpátky. Tam kdesi za nimi byla za oceánem země, kde se narodili. Ať byl důvod jakýkoliv, nemohli v ní už žít. Vzali, co mohli. Co nemohli, nechali. Dali se na cestu. Když člověk přijde do tohoto bodu, nic už ho neudrží. Hranice, ostatné dráty, policajti, ani hluboký oceán. Jen se ne-smíš ohlídnout.

„Opustíš-li mne, nezahynu. Opustíš-li mne, zahyneš!“

Viktor Dyk to myslel dobře. Jeho verš mě však strašil. Jak je to vlastně s tím opouštěním? Kdo vlastně opustil koho?

Postupně jsem začal i v Americe dělat své povolání. Začal jsem učit. Na přírodopis byla moje angličtina slabá, a tělocvik však stačila. Když jsem neznal správné slovo, písknul jsem na písťalku.

Jednou jsem přišel ráno do školy a vidím u nástěnky na chodbě v chumlu půl moji ma-

Opustíš-li mne...

turtní třídy. Kluci i holky. Nikdo nic neřikal, četli ze tří bílých listů na vývěsce. Několik z nich popotahovalo, sem tam se kutálela po tváři slzička. Četl jsem s nimi. Byl to vlastně otevřený dopis celému světu. Na konci byl podepsán jménem Kim. Kim bylo děvče z maturitního ročníku.

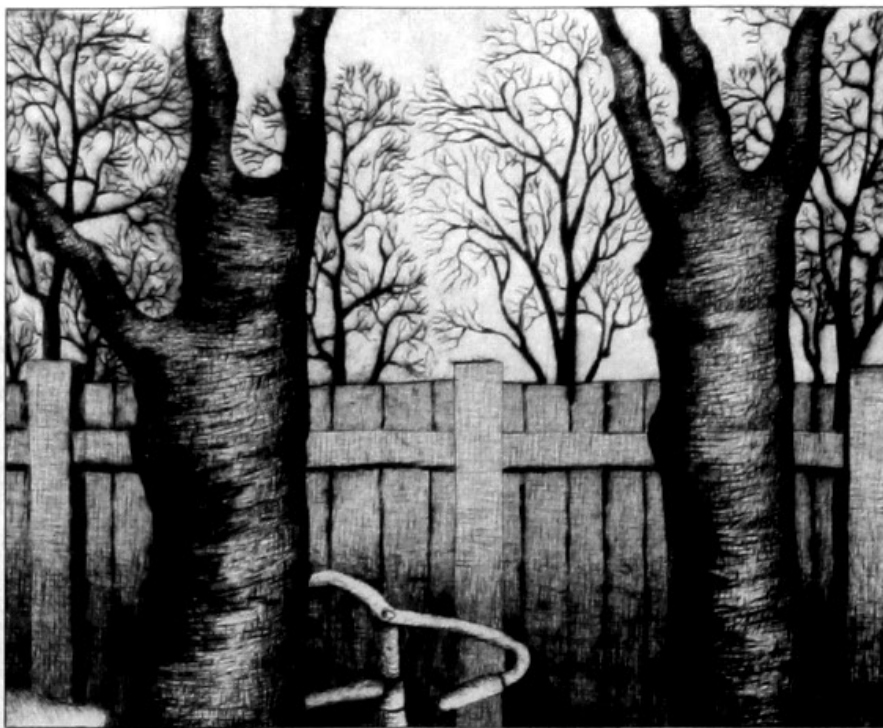
Až z dopisu jsem se dověděl, že je z Kambodže. Její rodiče i ona byli před pár dny přijati do nové rodiny. Stali se občany Spojených států.

Odešli ze své staré vlasti před šesti lety. Táta od Kim byl profesorem na malé provinční univerzitě, učil tam historii. Bratr byl v armádě a maminka se o všechny starala. Až přišli rudi. Jejich heslem všude, kde uchopili moc, bylo: „Kdo nejde s námi, jde proti nám.“ Neznám tu smutnou statistiku, zapomněl jsem čísla z Kimina dopisu. Pamatuji se jen, že Kimin bratr byl popraven. Rodičům s malou Kim se podařilo utéct.

Kim však nepsala jen o tom. Psala o vysoké kultuře, která kdysi v její zemi byla. Psala s pýchou o spisovatelích, filozofech, ale také o obyčejných lidech obdělávajících polička. Psala o přírodě, zvířatech, čistém nebi. Psala o všem, co zničila rudá zloba. Děkovala za celou rodinu Bohu, že je osud zavál do Ameriky. Už nebyli bezdomovci.

Ten den jsem nemusel v tělocviků zvyšovat hlas. Při fotbale nikdo nikomu nepodrážel nohy. Když se náhodou kluci srazili, omluvili se jeden druhému. Ani děvčata nevriskala, jen moje písťalka sem tam

ENKRÁT

Grafika Robert SCHINDLER

hvízdl, když balón vletěl do autu. Kim hrála v obrané. Když se čas od času rozběhla a kopla do míčů, pěkně se pak vždycky usmála.

Opustíš-li mne... Kdo koho vlastně opustil?

V osmdesátém roce v létě jsem se hnal domů. Ne domů do Virginie, ale domů do Vsetína. Byl jsem američtí občané, nemohli nás už strčit do basy. Stejně jsem se ale trochu bál. Před Vsetínem jsem uviděl novou velkou ceduli. Byla tmavě modrá. Zlatou AZBUKOU na ní bylo napsáno: „Zdravstvujte ve Vsetíně!“ Azbukou.

Kdo koho vlastně opustil?

Amerika je země založená na vzteku. Vztek nás všechny odněkud po celé generace vyháněl a odpor k sekýrování nás spojuje. A jsme docela velká šťastná rodina. Mluvíme jednou řečí, doma si však každý může popovídat, jak mu jazyk narostl. Stát se Američanem znamená více než být adoptován. Emigrant musí adoptovat Ameriku k jejímu i svému vlastnímu štěstí.

Pete Motyler

Jaroslav Kovanda: ZLÍNSKÁ OSMA

Její bílé podkolenky když po Marxové jdou dělá se ti za šli málo
Ale je čas nečas
dívat se do dálek
Dřevnice se leskne jak zubní kanálek
výrobní n. p. SVIT a gumárny RUDÝ RÚJEN
vaří ušní maz vývar z očí snad
když s Alenkou pod srdcem
běžíš za těmi surškaři ke bráně do ZPS
fotbal hrát
o metr piv u Plašilúúúú
o první ždych... Ale tos přeskočil
přeskočil i bazuku
Ještě za kredenci plačeš ukrivdění
TAK JE BALENA PRAVÁ MELTA
KÁVOVINOVÁ SMĚS MILEVA VELIM
pionýr že první z celé třídy nebudeš
bóže maminka ti našupe: protože
strýc Pepa volal otci
ustup do strany - on: nechci! - a myslí si něco o prdeli
jako já
a za pár let byl ředitelem KPH
a školícím instruktorem LM
a Dějiny VKS(b) rudé jako prejt
ukazovákem nám rozmazával po
Ach ani ty jsi nebyl jiný
sbíráš papír kosti sklínky
ale v sedmé už
si tím z krku odpáraným mažeš obuv
a Jarka Foglar Metelka je tvůj nový soudruh
Hle za oknem vánice Pavlík Morozov
byl uduvací říká tatínek v kulichu
s vajglíkem před spaním Gdýž se ten stalinský rípník
nahááááááá zpívá
A hodinový strojek komupak jsi dal?
Dokdy budeš čekat na navrátila?
Jseš hloupej jak bratři Bařínovi z chudobince
(zpívaje se mnou) kteří utekli z hodiny Skáčellice
celá Palackého síť
Je po nocích
naháněla do kleci
a našli jsme je a našli jsme je
po zuby ozbrojené ozbrojené
náasadkou od pancéřové pěsti pěsti
a pár kulek a pár kulek
do týla Trumanovi vezli vezli
Chytili je na nádraží u slepé koleje
čekali na přípoj směr Spytihněv Břeclav u severní Koreje
(na jaře 1952)
když vrcholila bitva o Ferjan
a všichni už bratřím bratry vrazilí vypomohli -
jenom Skáčelíková je bílá...
Takové bylo tvé dětství? Ach chlebová pochoutka
je jeden krajíc velice tenký vložený
mezi dvě luště brzdý...
Přešťastný na 1. máje když ti z vlasů
kapal olej na límec
a strýček Sam když všel jako sltna
z pysku polystyrenového havíře
- a jsi v koncích
S vaničkou můžeš dítě vylévat
ale skoro ještě vždycky zbývá smalt
Hle
fretka slunko vypíla
a teď v jílmeh leží podzim
hloupý Jaryn hromady listů
nadzvedává větvi
pod každou hořící stránku dívá se
jak oheň v noci listuje
Ach kdo by ho podezíral že v pondělí
když ženské mezi mezidomky rozvěšují modřiny
že běhá po záhonech a na schnoucím dámském prádle
zubama vytrhává rozkroky ty modré ozimy
DO ZIMY A NEPOHODY NAD MELTONKY NENÍ ach
komupak tě věnují mé zdloucé
dětství
možná nebudete nikdy
v prádelnách vyvařovat lebky
- kruhové svalčky kolem ústní dutiny
jít ještě vlády
když jsme jí odřezávali od zteřel uniformy
když jsme tehdy lašovali v těch
Komenského lesích
Ach komupak tě věnují mé rozpárané
dětství
jít nebudu nikdy u Dřevnice
přjávce zvětšovacím sklíčkem pálit a
rozvěšovat prezervativy ve urbíčkách zplhlé
lampióny
jít nebudu nikdy pozorovat
jak za sprchami chladících věží
ready dámy hrají letní tennis
a jako srny mizí do tmy za popílkem
Ach komupak tě věnují mé tiché
dětství
ten rýžový nákypr od inkoustu
vzpomínky svázané do rozkroku
ach komupak tě věnují
komu na čelo přilepím ten pohled Cézarův
když mu lékárník Suchomel mřil na komoru
skrz mříže Mečislave
když stříleli v zoo u majáku hladně lvy
když svazy letadel vyžňaly nebe
ach komupak tě věnují mé léčivé dětství
když kapesníky stále pošívají žiletkami
aby přespólní děti vysmrkali
když metafory proti brítvům na leteckých gumách
jsou stále jenom u Louk v lukách
zvědač husí krky
ach komupak tě věnují mé nadívané dětství
ó jak jsme rádi v létě v lese
záležali do kanálů
a sprosta slova křičivali pod slín
ó LETNÁ BATA ZLÍN
ó seprané vlajky

SOBNOSTI KRAJE

Jaroslav Úředníček a jeho rod

(sev) Jaroslav Úředníček pochází z Napajedel. Už od mládí měl velký sen - chtěl se stát keramikem. Snad byla jeho touha podporována rodinnými tradicemi. Rod Úředníčků a Ouředníčků z Napajedel, Malenovic a Kvítovic měl vždy blízko k hlíněmu řemeslu. Byli to často keramici, kamnáři, zruční řemeslníci a navazovali na slavnou habánskou tradici svých předků. Cesta pana Jaroslava Úředníčka nebyla však jednoduchá. Nebyl keramikem, vyučil se stojnímu zámečnictví v Brně a ani v rodině keramiku již nikdo nedělal. V Brně chořoval velmi často do muzea, obdivoval, ale i studoval vzory na keramice, kreslil si ornamenty. Byla to pro něj činnost důležitá, ale pořád jaksi živelná. Po ukončení školy pracoval pan Úředníček jako strojník v Napajedlích a později ve Starém Městě. Žil skromně, šetřil, a tak si mohl koupit mlýn v Krhově. Chtěl se postavit na vlastní nohy, na rodiče příliš spoléhat nemohl, vždyť pocházel z jedenácti dětí. Mlýn mu však vyhořel a rodina zůstala bez prostředků.

V roce 1910 se Úředníčkovi přestěhovali do Tupes, obce s dlouholetou keramickou tradicí. I v okolních vesnicích - Buchlovicích, Jalubí, Halenkovicích se dělala keramika - zakuřovaná, modelovaná, hnědá, ale p. Úředníček nosil v sobě stále touhu obnovit výrobu keramiky bílé - majoliky. Byla však technologicky i umělecky daleko náročnější a její výrobu v té době již téměř nikdo neznal. V Uherském Hradišti žil národopisec, redaktor František Kretz. Ten měl stejný zájem - naučit se dělat keramiku s bílou polevou a barevnými vzory. Uspořádali v Hodoníně kurs keramiků, kde se pokusili společně s dalšími účastníky rozluštit taje tohoto náročného řemesla. V Tupesích poté kupují Úředníčkovi starou cihelnu a pouštějí se do zkoumání hlín v okolí. Současné pátrají po památkách starých habánů na Slovensku v Bolerází, Dehticích a Sobotišti. Štěstí jim přeje, nacházejí dobrou hlínu v Tupesích v lokalitě „Soudné“. Pracují na kružích poháněných nohami, říkají jim „kopačky“. Keramiku páli ještě bez elektriny, topí suchým borovým dřevem. Pan Úředníček nezapře původní povolání strojníka a upravuje větrné čerpadlo na pohon agregátu, který mu vyrábí elektrickou energii. V roce 1937 získal za pomoci firmy Baťa elektrickou keramickou pec.

To už pracují s panem Jaroslavem i jeho děti. Měl jich početně - celkem dvacet dva! Ze sedmnácti žijících jich sedm zůstalo věrných keramice. Syn Tonek byl vynikající malíř, dobře si vedl i dcery Slávka a Božena. Další z dětí, syn Svatopluk, byl vynikající kruhař. Svatopluk postupně dokonale ovládl technologii keramiky. To, co dělají nyní celé dílny a specializovaní jedinci, zvládl docela sám. Měl velký smysl pro tvůrčí činnost experimentování, hledal nové postupy, nové tvary a nový dekor. Svatopluk Úředníček byl doslova sžitý s rodným krajem, měl rád housle, lidovou písníčku, víno a znal dokonale každou hroudu

Keramika Svatopluka ÚŘEDNÍČKA

a hlínu v Pomoraví. Ovlivnil zejména v technologii celou řadu budoucích keramiků. Téměř dvacet let vyučoval na uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti. - Co umíme, naučili jsme se u Úředníčků, dodnes tvrdí mnozí absolventi vysokých uměleckých škol.

Rodinná tradice v práci s hlínou pokračuje u Úředníčků dodnes. Již ve třetí novodobé generaci dřívějších Úředníčků či Ouředníčků pokračuje syn Svatopluka Svatěk s manželkou Marií a jeho bratřenci a sestřenicemi. Je zřejmé, že tradice bude mít pokračovatele - jejich syn Zbyněk, právnický zakladatele, studuje Akademii v Praze, a i jeho mladší sourozenci se dávají na cestu keramiků.

Tradiční Úředníčků přebíraly kromě jiných také dílny Lidové tvorby v Tupesích, vyrábějící majoliku sértovým způsobem. Škoda jen, že se v posledních letech objevili další výrobci, které zajímá spíše obchod a mají daleko k poctivě tvůrčí a dokonale, řemeslné práci Úředníčků. Ke škodě moravské lidové majoliky.